

jens former. Det foreslås, at anmodning om domstolsprøvelse ikke har opsættende virkning, medmindre retten bestemmer andet.

Overtrædelse af et forbud straffes efter forslaget med bøde, og i gentagelsestilfælde kan straffen stige til fængsel i 4 måneder. Overtræder en person på ny forbudet, efter at have været straffet herfor, bør straffen normalt udmåles til fængsel.

Det fastslås udtrykkeligt i loven, at politiet skal underrette en eventuel udlejer, hvis nogen pålægges straf for at have modtaget personer i strid med forbudet. Det forudsættes, at politiet som led i denne underretning sender udlejeren en udskrift af doms- og retsbog i straffesagen eller af en eventuel bødevedtagelse i sagen. Underretningen om, at der er pålagt straf, vil ske med henblik på, at udlejeren kan efterleve sin forpligtelse til at sørge for god orden i ejendommen og i den forbindelse om fornødent ophæve lejemålet, jf. herved by- og boligministerens forslag om ændring af lejelovgivningen.

Udlejeren vil ikke få tilsendt politirapporter m.v., bl.a. fordi dette materiale efter omstændighederne kan have betydning for politiets videre efterforskning af andre lovovertrædelser, der har tilknytning til det pågældende lokale.

3.2. Sager om nedlæggelse af forbud vil være omfattet af de almindelige forvaltningsprocessuelle regler i forvaltningsloven. Det betyder, at den, der er part i sagen, som udgangspunkt har krav på partsaktindsigt, partshøring, begrundelse m.v.

Oplysninger i forbudssager vil imidlertid efter bestemmelsen i forvaltningslovens § 15 kunne undtages fra aktindsigt i det omfang, partens interesse i at kunne benytte kendskab til sagens dokumenter findes at burde vige for afgørende hensyn til offentlige interesser. Det kan f.eks. være nødvendigt at tilbageholde oplysninger af hensyn til forebyggelse, opklaring og forfølgning af lovovertrædelser, jf. § 15, stk. 1, nr. 3.

Et forbud – og nægtelse af at ophæve et forbud – kan påklages til Justitsministeriet, og den, der råder over lokalerne, kan anmode om, at forbudet indbringes for domstolene, jf. § 3. Klage til Justitsministeriet over et nedlagt forbud vil ikke have opsættende virkning, og det samme gælder, hvis der klages over en meddelt advarsel. Anmodning om domstolsprøvelse af forbudet vil heller ikke have opsættende virkning, medmindre retten bestemmer det, jf. § 3, stk. 3. Spørgsmålet om lovligheden af et nedlagt forbud vil også kunne efterprøves under en straffesag om overtrædelse af forbudet.

4. Tilholdsbestemmelser i anden lovgivning

Der findes flere steder i lovgivningen regler, der giver mulighed for at give personer forbud mod at opholde sig i bestemte ejendomme.

Som eksempel kan nævnes bestemmelsen i § 31 i lov om restaurations- og hotelvirksomhed m.v. Efter denne bestemmelse kan politiet under visse betingelser forbyde personer at opholde sig som gæster i bestemte virksomheder.

Som et andet eksempel kan nævnes kondemneringsreglerne i lov om byfornyelse. Efter lovens § 167, stk. 1, kan kommunalbestyrelsen i tilfælde, hvor en ejendoms benyttelse skønnes at være forbundet med sundhedsfare eller brandfare, nedlægge forbud mod benyttelse af ejendommen eller en del af denne til beboelse eller ophold for mennesker.

Endvidere kan nævnes bestemmelserne i beredskabslovens § 41, hvorefter enhver bl.a. har pligt til at overholde afspærringer og efterkomme politiets eller redningsberedskabets opfordring til at forlade det afspærrede område eller vejen hertil.

Herudover indebærer den almindelige tilholdsbestemmelse i straffelovens § 265, at en person under visse omstændigheder kan forbydes at indfinde sig på bestemte steder.

Desuden kan nævnes § 1 i lov om forbud mod ophold i bestemte ejendomme (den såkaldte rockerlov). Efter § 1, stk. 1, kan politiet under visse betingelser forbyde en person at opholde sig i en bestemt ejendom. Politiet kan endvidere efter § 1, stk. 2, under skærpede betingelser forbyde enhver person adgang til en ejendom.

5. Forholdet til grundloven og Den europæiske Menneskerettighedskonvention

5.1. Efter grundlovens § 79 har borgerne ret til uden forudgående tilladelse at forsamle sig ubevæbnede.

Det er ikke enhver flerhed af personer på et bestemt sted, som har karakter af en forsamling i grundlovens forstand, og som derfor nyder beskyttelse efter § 79. Ved en forsamling forstås i almindelighed den samtidige tilstedeværelse af en flerhed af personer i et fælles øjemed (for at befordre en meningstilkendegivelse) og under en vis ledelse.

Det forhold, at kunder og besøgende samtidig er til stede i et bestemt lokale, der anvendes som butik eller som omdrejningspunkt for f.eks. distribution mv. af hash, indebærer derfor i almindelighed ikke, at de pågældende kan anses for at udgøre en forsamling i grundlovens § 79's forstand.

Det kan imidlertid ikke afvises, at den samtidige tilstedeværelse af flere personer i et bestemt lokale, der